

сприймання його як синоніма до слова „злий” [6: 233], що було пов'язано з характером літературного героя.

Таким чином, наведені приклади підтверджують думку І. Ковалика про те, що семантика твірних апелятивів, тобто зв'язок оніма з поняттям, закладеним у твірному апелятиві, зазвичай не зберігається, а, навпаки, редукується в процесі онімної деривації [2: 16].

Однак усі перераховані особливості присвоєння кличок, що традиційно існують у кінологічній царині, не можуть кардинально вплинути на унормування процесу номінації собак, а часто, навпаки, спричиняють невинуватене присвоєння тваринам іншомовних назв, оказіональних утворень, в основі яких немає жодних мотиваційних ознак.

Самі кінологи зауважують, що „усі собаки заслуговують того, щоб власники, обираючи їм клички, керувалися історичними і сучасними традиціями в породі, а також демонстрували фантазію, смак, такт і здоровий глузд. Адже людина отримала в спадок культурно-історичну ауру, що супроводжує породу і її обов'язок зберегти ці надбання, не стільки сліпо наслідуючи назви із минулого, скільки розвиватися в потрібному руслі, але на сучасних умовах” [4: 11].

Ці зауваження мають стати поштовхом до впорядкування системи поповнення українського кінонімікону.

Унормуванню процесу творення та вживання кінонімів сприятиме дотримання таких вимог: відмова від необгрунтованого залучення іншомовної лексики на користь українських назв; використання в якості кличок слів, яким притаманне певне семантичне навантаження, з метою утворення онімів з наявним внутрішнім змістом, тобто таких, що нестинуть певну інформацію про позначуваний ними об'єкт.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Букатевиц Ю.В. Мисливське собаківництво. – К.: Урожай, 1993. – 173 с.
2. Ковалик І.Р. Про власні і загальні назви в українській мові // Мовознавство. – 1977. – № 2. – С. 11–18.
3. Кравченко М.В. До питання про явище усічення в українському словотворенні (в дериватах іншомовного походження) // Українське мовознавство: Республіканський міжвідомчий науковий збірник. – К.: Вища школа, 1988. – Вип. 15. – С. 33–40.
4. Пасечник Л.А. Клички собак. Небольшое историко-лингвистическое исследование. Ч. II // Питомцы–Pets, 2006. – № 9. – С. 9–11.
5. Положение о питомниках и заводах Кинологического союза Украины [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ksu.com.ua>.
6. Поротников П.Т. Из уральской зоонимии // Восточнославянская ономастика. – М.: Наука, 1972. – С. 210–250.
7. Рядченко Н.Г. Из наблюдений над русской зоонимией // Русская ономастика: Сб. научн. трудов. – Одесса: ОГУ, 1984. – С. 57–63.
8. Суперанская А.В. Зоонимия (клички животных) // Słowiańska onomastyka: Encyklopedia: W 2-ch t./ Pod red. E.Rzetelskiej-Feleszko i A.Cieślakowej; współudziale J.Dumy. – Warszawa–Kraków: TNW, 2003. – Т. II. – С. 350–354.
9. Сюсько М.І. Традиційні і сучасні погляди на природу власного імені. – Ужгород: УДУ, 1999. – 32 с.
10. Фасмер М. Этимологический словарь русского языка. – Т. III. [Перевод с немецкого и дополнения О.Н. Трубачева. – 2-е издание]. – М.: Прогресс, 1987. – 832 с.
11. Щетинин Л.М. Слова, имена, вещи. Очерки об именах. – Ростов-на-Дону: Издательство Ростовского университета, 1966. – 219 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Ольга Кирилюк – кандидат філологічних наук, старший викладач кафедри гуманітарних та фундаментальних дисциплін Первомайського факультету Харківського державного університету харчування та торгівлі.

Наукові інтереси: ономастика, фразеологія, словотвір, морфологія української мови.

ГРУПУВАННЯ АНТРОПОНІМІВ УМАНЩИНИ ЗА МОТИВАЦІЙНИМИ ВІДНОШЕННЯМИ

Юлія ФЕРНОС (Умань, Україна)

Стаття присвячена дослідженню мотиваційних відношень прізвищевих назв і прізвищ Уманщини XVII – початку XXI ст. Унаслідок аналізу мотивів виникнення прізвищевих назв та прізвищ Уманщини було виділено мотиваційно-номінативні групи: патроніми (матроніми), патронімно-посесивні назви, локативні назви, квалітативи, ситуативні назви та агентиви.

The article deals with the research of the motives of Uman surnames formation. Patronyms (matronyms), possessives, locatives, qualitatives, agentives and situational names are the main motivation-nominative groups defined in the study.

Характеристика мотивів виникнення антропонімів полягає у визначенні первинної, етимологічної семантики назв і характеризується відносною суб'єктивністю, оскільки на

сучасному етапі розвитку прізвищ важко точно з'ясувати мотив виникнення конкретного прізвища. Як слушно зазначає Є. Даниліна, об'єкт антропонімійної номінації може мати одну, дві чи кілька ознак, які стають мотивом номінації [5: 292].

Антропонімійна номінація, на відміну від апелювальної, є більш соціально зумовленою, оскільки тут діють не закономірності, а тенденції називання, спричинені "ономастичним матеріалом" кожного народу, який відображає позамовні своєрідні й універсальні риси [6: 107]. Етнографічно-побутові основи виникнення дохристиянських особових назв аналізуються у монографіях М. Л. Худаши та М. О. Демчук [1: 101 – 135; 7: 152 – 184].

Серед прізвищевих назв та прізвищ Уманщини XVII – початку XXI ст. виділяємо такі мотиваційно-номінаційні групи: патронімні або матронімні назви, патронімно-посесивні, квалітативні, локативні назви, ситуативні та відапелювальної назви на позначення професії чи заняття.

Патронім (матронім) – це назва людини, що виникла від імені, прізвиська чи назви професії батька (матері) або інших предків по батьківській лінії [4: 79, 104]. Засобами вираження патронімних або матронімних назв виступають суфікси **-енк-о, -ич, -ович / -евич, -овець**, а також більшість назв на **-ук (-чук), -ак (-чак)**. До патронімних назв відносимо також непохідні особові власні імена у функції прізвищевих назв: *Анастасій, Лазер, Олефір, Юрій*. Як правило, прізвищевими назвами ставали імена знатних людей або коли після смерті батька син міг просто перейняти його хресне ім'я [6: 108].

Патроніми (матроніми) відомі всім слов'янам, але більш характерні для антропосистем східних і південних слов'ян. Цьому сприяли позалінгвальні умови: тривалість кріпосництва та існування сільської громади. Оскільки громада не знала права спадкоємства, то ні індивідуальна, ні відтопонімна ознаки не могли виступати актуальним засобом ідентифікації особи, яка вимагала урахування сімейної ієрархії. А тому іменування за главою сім'ї виявлялося найбільш актуальним способом визначення людини.

Патронімні (матронімні) назви були поширені на досліджуваній території протягом усіх часових зрізів: XVII ст. – 44,43 %, XVIII ст. – 37,86 %, XIX ст. – 24,39 %, XX ст. – 26,56 %, початок XXI ст. – 30,98 % від загальної кількості прізвищ.

Більшість патронімних (матронімних) назв твориться від антропонімів (чоловічих і жіночих християнських імен, імен-комполітів та запозичених імен): XVII ст. – 50,04 % від загальної кількості патронімних назв, XVIII ст. – 35,87 %, XIX ст. – 35,71 %, XX ст. – 45,38 %, початок XXI ст. – 41,37 %: *Андросенко, Антонюк, Артьоменко, Богданович, Варварук, Васькович, Вівдич, Гришак, Демиденко, Климчук, Лавренко, Леоновець, Любич, Марчак, Мисюкевич, Нечипорук, Прохоренко, Радевич, Савкевич, Самойленко, Собчук, Устименко, Юзепенко, Юркевич, Яковець, Яненко*.

Прізвиська батька чи матері стали мотивуючою основою для 32,73 % сучасних патронімів (матронімів) досліджуваної території: XVII ст. – 30,78 %, XVIII ст. – 25 %, XIX ст. – 19,39 %, XX ст. – 26,15 %: *Баранюк, Березенко, Воронич, Гнилозубенко, Горбачевич, Господаренко, Діденко, Карасевич, Кіселевич, Козленко, Коханюк, Крупенко, Мамоненко, Медведенко, Мушкевич, Німенко, Пасменко, Разумович, Рудкевич, Сліпенко, Черненко, Шульженко*.

Назвами професії батька (матері) мотивовано найменшу кількість патронімів (XVII ст. 15 %, XVIII ст. – 18,48 %, XIX ст. – 13,27 %, XX ст. – 6,92 %, початок XXI ст. – 9,35 %): *Войтович, Комісаренко, Кравчук, Кухаренко, Лановенко, Лимаренко, Музичук, Овчаренко, Осауленко, Попадич, Попович, Поштаренко, Сажієнко, Свинаренко, Стороженко, Тітаренко, Токаренко, Чебоненко, Шаповаленко, Шинкаренко*.

Патронімно-посесивні назви виражають відносини належності між батьками і дітьми та іншими родичами [6: 108]. До найпродуктивніших мовних засобів вираження цієї групи прізвищ належать суфікси **-ов (-ев), -ів (-їв), -ин (-ін)**. Порівняно з патронімними назвами, на території Уманщини посесиви відзначаються меншою продуктивністю: XVII ст. – 4,26 % від загальної кількості, XVIII ст. – 4,07 %, XIX ст. – 14,66 %, XX ст. – 17,58 %, початок XXI ст. – 17,80 %.

Патронімно-посесивні оніми Уманщини переважно творяться від відапелятивних імен або пізніших індивідуальних прізвиськ: XVII ст. – 31,51 % (від загальної кількості патронімно-посесивних назв), XVIII ст. – 27,27 %, XIX ст. – 39 %, початок XXI ст. – 51,55 %. Лише у XX ст. переважали посесивні прізвища, в основах яких лежать антропоніми (39,06 %), а найменування людей, утворені від апелятивних імен або індивідуальних прізвиськ, становили 32,81 %: *Балакін, Большаков, Бугайов, Галкин, Дубін, Зайцев, Крепишев, Кукішев, Муравейніков, Ноздричкін, Ногін, Пузіков, Сапожков, Сілін, Сметанкін, Старокожев, Фартушин, Щукін*.

Антропоніми стали джерельною базою для меншої кількості (за винятком XX ст.) посесивних прізвищевих назв та прізвищ: XVII ст. – 26,03 %, XVIII ст. – 27,27 %, XIX ст. – 21 % (у XIX ст. друге місце займають посесиви, утворені від назв професій – 25 %), XX ст. 39,06 %, початок XXI ст. – 27,56 %: *Андреев, Бутков, Васькін, Демянков, Карлін, Лазарев, Мацішин, Павленков, Павлишин, Савін, Степаненков, Франков, Харин, Харчев, Яцин*.

Ю. О. Карпенко, досліджуючи українську антропонімію Реєстрів Війська Запорізького, так пояснює виникнення прізвищевих назв типу *Абраменков, Степаненков*: "... у сина, названого на *-енко* за додатковим ім'ям батька, теж були сини. Як іменувати їх?... До іменування на *-енко* можна було ще раз додати цей же суфікс... Але перспективи цей спосіб породження додаткових імен не мав і тому, що морфологія чинила йому сильний опір, і тому, що покоління продовжувались, і за повторним суфіксом довелось би додавати його втретє і т. д. ... Для виходу на третє покоління суфікс *-енко* міг поширюватися суфіксом *-овь...*" [3: 185 – 186].

Найменша кількість посесивних назв мотивована назвами професій: XVII ст. – 6,85 %, XVIII ст. – 9,09 %, XIX ст. – 25 %, XX ст. – 10,16 %, початок XXI ст. – 13,56 %: *Восводін, Дудніков, Кобзарев, Ковалев, Козаков, Майстришин, Мельников, Мірошніков, Овчинников, Олійников, Писарев, Слесарев, Солодовніков, Трубачев, Убийкобилкін, Чумаков*.

До патронімно-посесивних відносимо також і генітивні назви. Генітив – це утворення, що виникло способом флексійного словотвору через закріплення у формі родового відмінка належності попередньо вживаної особової назви [6: 112]. На території Уманщини генітиви представлені одиничними утвореннями: XVII ст. – 9 антропонімів; XVIII ст. – 2; XIX ст. – 3; XX ст. – 1; початок XXI ст. – 12: *Арнаута, Гоця* (пол. *gos* "кий, палка"), *Пастуха, Чуба, Шепета, Шиша*.

Локативні назви включають до свого складу відетнонімні, відтопонімні назви та назви за місцем проживання людини. Загальна кількість локативних назв у XXI ст. становить 10,69 % від кількості усіх прізвищ; XVII ст. – 9,91 %, XVIII ст. – 12,67 %, XIX ст. – 19,48 %, XX ст. – 16,41 %.

Відетнонімні назви виникали переважно як називання особи за її етнічною належністю [6: 110], хоча причиною виникнення подібної прізвищевої назви могли бути й інші позамовні чинники, наприклад подорож у чужі землі або мрії відвідати якусь країну.

Серед сучасних локативних прізвищ відетнонімні назви становлять 14,61 %; XVII ст. – 19,17 %, XVIII ст. – 21,43 %, XIX ст. – 9,92 %, XX ст. – 17,17 %.

Значна кількість уманських відетнонімних назв ускладнюється антропонімними формантами з патронімним значенням: *Волошенко, Волошиненко, Волошинець, Литвиненко, Литвінюк, Ормененко, Сербиченко* та ін. І. Д. Фаріон зазначає, що факт існування таких прізвищ є свідченням невідповідності між істинною властивістю денотата та антропонімною моделлю, а також давності іменування такого типу утворень [6: 110].

Морфологічні утворення цієї групи прізвищ становлять: XVII ст. – 59,46 %, XVIII ст. – 66,67 %, XIX ст. – 91,67 %, XX ст. – 64,71 %, початок XXI ст. – 50,77 %. Найпродуктивнішими виступають форманти *-ук* та *-енко*.

Відтопонімні назви – це називання особи за місцем її проживання чи походження. Як уже зазначалося, такі назви більшою мірою властиві західнослов'янським мовам, ніж східно- та південнослов'янським, адже формування приватної власності в західних слов'ян проходило раніше, ніж у решти слов'ян.

Близько 49,67 % сучасних локативів – це відтопонімні назви: XVII ст. – 64,25 %, XVIII ст. – 57,14 %, XIX ст. – 74,38 %, XX ст. – 60,61 %: *Березницький* (Березник, Рв.),

Богуславський (Богуслав, Кв.), *Буженко* (р. Буг), *Калієвський* (Калієвка, См.), *Колонтаєвський* (Колонтаїв, Хрк.), *Малинський* (Малин, Жт.), *Оратовський* (Оратів, Вн.), *Тулчинський* (Тулчин, Вн.), *Уманець* (Умань, Чрк.), *Чаговець* (Чагів, Вн.), *Шуманський* (Шумани, Днп.) та ін.

Переважно прізвища цієї групи формувалися за допомогою морфологічних засобів, хоча трапляються найменування, утворені шляхом трансонімізації: *Байрак* (Байрак, Пл., См.), *Берендій* (потік Берендей, с. Розтоки, Зк.), *Дунай* (р. Дунай), *Случ* (р. Случ, Жт, Рв., Хм.).

До прізвищевих назв, які вказують на місце проживання людини, відносимо похідні у формі іменників або субстантивованих прикметників, що дають просторову або локативну характеристику денотату.

Виділяємо прикметникові та іменникові прізвищеві назви та прізвища аналізованої групи, які фіксуються у співвідношенні: XVII ст. – 84,37 % / 15,63 %, XVIII ст. – 55,56 % / 44,44 %, XIX ст. – 7,69 % / 92,31 %, XX ст. – 35,71 % / 64,29 %, початок XXI ст. – 26,09 % / 73,91 %.

Домінують найменування, виражені субстантивованими прикметниками: *Береговий*, *Заболотний*, *Задорожний*, *Нагорний*, *Підгайний*, *Підгорний*, *Цвинтарний* та ін. З іменникових утворень виявлені такі: *Дорогань*, *Заріченко*, *Кордон*, *Крайниченко*, *Левада*, *Лиманюк*, *Лісненко*, *Могилка*, *Школенко* та ін.

Загальна кількість прізвищевих назв та прізвищ, які вказують на місце проживання, становить (відсотки подані від загальної кількості локативних назв): XVII ст. – 16,58 %, XVIII ст. – 21,43 %, XIX ст. – 10,74 %, XX ст. – 14,14 %, початок XXI ст. – 20,26 %.

Квалітативи – назви зі значенням будь-якої суб'єктивної оцінки, утворені від повної чи усіченої основи [4: 71]. Це колишні здрібніло-пестливі або згрубілі форми власних імен, які у процесі формування антропонімної системи перейшли у розряд прізвищ без зміни будови, але зі зміною функції [6: 108].

Загальна кількість квалітативних назв Уманщини на різних часових зрізах становить: XVII ст. – 6,16 %, XVIII ст. – 3,05 %, XIX ст. – 2,28 %, XX ст. – 5,18 %, початок XXI ст. – 7,79 %.

В основах квалітативних прізвищевих назв та прізвищ Уманщини знаходимо аугментативні (аугментативно-пейоративні) та демінутивні назви. Аугментативи – слова, що виражають значення збільшення й нерідко мають відтінки негативної оцінки, зневажливості [5: 47]. Засобом вираження аугментативних (аугментативно-пейоративних) назв виступають суфікси **-х-** (**-их-а**, **-ух-а** / **-юх**), **-ин-да**, **-уг-а** / **-юг-а**, **-ур-а** / **-юр-а**, **-ун**, **-ан**: *Андрух*, *Басюра*, *Дремлюга*, *Дядюра*, *Козюра*, *Кривинда*, *Лупан*, *Мазура*, *Микинда*, *Мисюра*, *Параскун*, *Ревнюх*, *Стецюра*, *Трухан*, *Яцун*.

Демінутив – ім'я зі здрібніло-пестливим відтінком, утворене за допомогою демінутивного суфікса [4: 54]. Серед найпродуктивніших демінутивних суфіксів, що творять квалітативи досліджуваної території, виділяємо такі: **-ець**, **-ок**, **-к-о**, **-ка**, **-ик**, **-ш-** (**-уш**, **-аш**, **-ош**): *Басок*, *Богачок*, *Гаврик*, *Гавриш*, *Гресько*, *Григораши*, *Динько*, *Дорош*, *Криська*, *Любарець*, *Любчик*, *Мальованець*, *Мациборко*, *Мацик*, *Михальчонок*, *Никонець*, *Павлуша*, *Радько*, *Рибачок*, *Степанець*, *Семко*, *Ульянчик*, *Цапок*.

Співвідношення аугментативних (аугментативно-пейоративних) та демінутивних назв становить: XVII ст. – 5,69 % / 94,31 %, XVIII ст. – 11,11 % / 88,89 %, XIX ст. – 18,75 % / 81,25 %, XX ст. – 10,53 % / 89,47 %, початок XXI ст. – 23,86 % / 76,14 %.

Важко уникнути деяких умовностей, адже більшість згаданих суфіксів поряд із квалітативами творять і патроніми (детальніше про це йтиметься у 3 розділі), а також один і той самий суфікс може виражати полярні квалітативні ознаки (**-ин-а**, **-ин-да**) [6: 66, 71].

Окремою підгрупою в цій категорії прізвищ виділимо, за класифікацією М. Л. Худаши, характеризуючі назви (у І. Д. Фаріон – атрибутивно-прізвиськові): *Баглай*, *Бамбула*, *Білий*, *Богатир*, *Великий*, *Галабурда*, *Кривий*, *Лихий*, *Мирний*, *Рудий*, *Чепурний*, *Чорний*. Кількість таких назв становить: XVII ст. – 3,12 % (від загальної кількості назв), XVIII ст. – 6,36 %, XIX ст. – 1 %, XX ст. – 1,64 %, початок XXI ст. – 4,4 %.

Як справедливо зазначає І. Д. Фаріон, найбільш проблемними щодо мотивів номінації є прізвища, які походять від давніх відапелятивних імен на означення представників тваринного й рослинного світу, предметів та об'єктів, страв, їжі, хвороб, анатомічних понять, взуття, тканини, одягу та ін. [6: 111]. З огляду на вкладену у власні імена забобонно-містичну суть, М. Л. Худаш ділить відапелятивні імена на такі розряди: побажальні, профілактичні, охоронно-відстрашувальні, нейтральні та характеризуючі [2: 115]. Через те, що сьогодні важко розмежувати автохтонні відапелятивні імена та вуличні прізвиська, основною функцією яких була номінативна, а не забобонна, то застосування цієї системи викликає певні застереження.

Таку групу прізвищ умовно назвемо **ситуативними**, тобто такими, мотивом виникнення яких була певна ситуація або подія в житті людини. Серед сучасних прізвищ досліджуваного регіону виявлено 13,77 % ситуативних назв; XVII ст. – 8,25 %, XVIII ст. – 13,56 %, XIX ст. – 5,84 %, XX ст. – 6,68 %.

Аналіз антропонімів досліджуваної території дозволяє стверджувати, що найбільше ситуативних прізвищевих назв та прізвищ Уманщини творилося від назв на позначення:

– засобів праці, предметів побуту, їх частин, об'єктів призначення (відсотки подані від загальної кількості ситуативних назв) (XVII ст. – 6,29 %, XVIII ст. – 12,50 %, XIX ст. – 18,52 %, XX ст. – 10,20 %, початок XXI ст. – 12,30 %): *Барило, Бубан, Булава, Киш, Машина, Ужва, Шатро* та ін.;

– рослин (XVII ст. – 3,77 %, XVIII ст. – 12,50 %, XIX ст. – 3,70 %, XX ст. – 10,20 %, початок XXI ст. – 8,55 %): *Береза, Бульба, Бур'ян, Вербя, Гарбуз, Груша, Кавун, Качан, Кукурудза, Тополя*;

– птахів (XVII ст. – 6,92 %, XVIII ст. – 5 %, XIX ст. – 18,52 %, XX ст. – 10,20 %, початок XXI ст. – 7,14 %): *Воробей, Зозуля, Качур, Коршун, Курка, Орел, Сокіл, Сорока, Чайка, Чиж*;

– тварин (XVII ст. – 5,03 %, XVIII ст. – 7,50 %, XIX ст. – 11,11 %, XX ст. – 14,29 %, початок XXI ст. – 4,76 %): *Бик, Заєць, Кабан, Кіт, Крися, Лисиця, Лось, Мул, Повз, Щур*;

– їжі та продуктів харчування (XVII ст. – 8,18 %, XVIII ст. – 2,50 %, XIX ст. – 3,70 %, XX ст. – 6,12 %, початок XXI ст. – 4,76 %): *Вареник, Каши, Кісель, Ковбаса, Коровий, Кофе, Куліш, Сало*.

Агентивні назви первісно ідентифікували носіїв за професією чи заняттям. Загальна кількість таких назв становить: XVII ст. – 4,3 % від загальної кількості, XVIII ст. – 11,17 %, XIX ст. – 4,84 %, XX ст. – 5,31 %, початок XXI ст. – 6,04 %: *Бердник, Гончар, Діхтяр, Капелюшний, Коваль, Крамар, Лірник, Портний, Пташник, Різник, Рудник, Ситник, Слюсар, Столяр, Ткач, Токар*. Такі утворення розглядаємо як продукт лексико-семантичного способу творення.

Отже, за характером розвитку мотиваційних відношень антропонімів Уманщини можна виділити наступні групи:

- зростаючі (патронімно-посесивні);
- зростаючо-занепадаючі (патронімні, локативні, ситуативні та назви з подвійною мотивацією, або такі, мотиви виникнення яких не встановлені);
- з порівняно сталою продуктивністю (квалітативні та агентивні).

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Демчук М. О. Слов'янські автохтонні особові власні імена в побуті українців XIV – XVII ст. – К.: Наук. думка, 1988. – 172 с.
2. З історії української лексикології. – К.: Наук. думка, 1980. – 263 с.
3. Карпенко Ю. О. Реєстри Війська Запорізького і проблема постановки українських прізвищ // Питання історичної ономастики України. – К.: Наук. думка, 1994. – С. 182 – 201.
4. Подольская Н. В. Словарь русской ономастической терминологии. 2-е изд., перераб. и доп. – М.: Наука, 1988. – 192 с.
5. Селіванова О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія. – Полтава: Довкілля. – К., 2006. – 716 с.
6. Фаріон І. Д. Українські прізвищеві назви Прикарпатської Львівщини кінця XVIII – початку XIX ст. (з етимологічним словником). – Львів, 2001. – 371 с.
7. Худаш М. Л. З історії української антропонімії. – К., 1977. – 236 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Юлія Фернос – кандидат філологічних наук, старший викладач кафедри української та іноземних мов Уманського державного аграрного університету.

Наукові інтереси: регіональна ономастика.